

in met dien
gist zich in
ed; bij hem
als bij dat
kt.

wanneer is
e welbewust
ij gebleken
anistatie van
te laten tot
kerk binnen
ronduit uit-
del kerkelij-
„kerk” ook
t een belée-
gesproken te

vaarde, zoo-
dhaaft. En
o n d i g e
Is het mis-
gindschen

len aan dhr
eukelen; de
derde com-
prof. Veen-
zich veroor-
ds. Veenhof
en weerzin-
k, onkerke-
iek, camou-
ragen; lees
welke van
cherp, wan-
et Zwolsche

lsche schrij-
ik noemen:
wezen kerk-
gen bepaald
n staat ook
n te zoeken.
st was wat
i maar her-
toogeleeren
der's schor-
en van oor-
ens wijze
l K.O." niet
den geest
rd gegeven
ale rapport
ze aangele-
een kwestie
r botst met
aanzien van
doen, vóór
e synode i u
re en inci-
op indertijd
e opheffing
schorsing?
childer niet
danken aan
of. Schilder

mag een
in hem ge-
loof, ge-
id, in zijn
te gewrocht
en Geestes.
grond zijne
in zodanig
verkiezing
worden. En
oos is, geen
is, zoo kan
verko-
dat hij kan

ziet Worm-
ilosophieeren
e, hoogmoe-
m met zijn
de eeuwige-
zulk pogen
l zulke „bo-
vant „waar-
n buiten het
isch, hebben
meer Gods
menschelijk
nd“.)
ie komt dit
ns uitdruk-
God plantst
raedese-
s stofs en
ogingen om
ur te gaan
er zaligheid

zelf verzuimd een uiteenzetting van zijn standpunt aan de synode te geven, terwijl hij dit wel gedaan had in brieven aan den kerkeraad te Kampen. (Men kan zich slechts verbazen over zooveel brutaliteit bij dezen rapporteur en bij heel de synode. Men maakte immers die brieven aan den Kamper kerkeraad tot overwegingen, waarop men het oordeel van scheurmakery baseerde („aldus”, zoo staat in het vonnis, heeft hij zich „schuldig gemaakt aan de in art. 80 genoemde zonde van scheurmaking”); men had dus zijn motiveering en uiteenzetting; en men wist hem wel daarop te oordeelen, doch men was niet in staat die uiteenzetting te weerleggen, want die was niet bij de synode ingediend! Als men zich niet tot weerlegging van een niet bij de synode ingediend stuk geroepen weet, waar haalt men dan het recht vandaan over dat niet bij de synode ingediende schrijven een oordeel te vellen en daarop een vonnis te vestigen? Bovendien: hoe vaak heeft Schilder voor zijn schorsing gevraagd hem te „hooren”? Wie zich deze dingen realiseert, weet nog slechts één woord: zwen-
del! Doch afgezien hiervan: in dit verband interesseert ons meer het tweede argument der deputaten, aldus luidende: „Voorts moet er op worden gewezen, dat, hoe ook de gevoelens van prof. Schilder mochten zijn, hij niettemin vooralsnog verplicht was en bleef zich te houden aan de duidelijke bepalingen der Kerkenordening etc.”. M.a.w. het was bij hem niet een te verontschuldigen verkeerd inzicht in art. 31, doch een niet te verontschuldigen verzet: de bepaling der K.O. was immers „duidelijk”. Hij kon dan ook heel goed weten, dat zijn beschouwing met het Geref. kerkrecht ten eenenmale in strijd was, aldus het rapport.

Nu zal men weer zeggen: „maar” een rapport. Daarvoor is alleen prof. Nauta met zijn mededeputaten verantwoordelijk, niet de synode. Doch ik zeg: neen, de synode is verantwoordelijk, en het u verschuilen achter den rug van een rapporteur zal ditmaal niet baten. Want het was de synode, die besloot, uit te spreken onder verwijzing naar de aan de kerkeraden toegezonden „Toelichting” en naar het rapport van deputaten, dat iedere deugdelijke grond ontbreekt om aan het verzoek tot opheffing der schorsing te voldoen”. Ook de door Vollenhoven en Dooyeweerd aangevoerde grond, dat het n.l. een kwestie was van verschil in kerkrechtelijk inzicht!!! was niet deugdelijk. Het was géén kwestie van kerkrechtelijk inzicht, het was een welbewust ingaan tegen duidelijke bepalingen der K.O. Daarom moest „de rechtmatigheid van het schorsingsbesluit gehandhaafd worden”, aldus de synode.

Wat deed Zwolle? Ze handhaafde de rechtmatigheid der schorsing. Het was géén kwestie van „kerkrechtelijk inzicht”. Zwolle wees, toen ze de Utrechtse vonnissen sanctioneerde, af elke gedachte alsof verschil van kerkrechtelijk inzicht aan de orde was.

Maar wat is het dan voor God en menschen, als Zwolle bij de bekrachtiging der vonnissen verzekert: geen kwestie van kerkrechtelijke inzichten, en tegelijkertijd bij de herhaling van het verzoek tot samspreking verzekert: we nemen aan, dat het wel een kwestie van kerkrechtelijke inzichten was? Wat is dit anders dan onwaarschijnlijkheid?

En wanneer men nu de vraag stelt op wat voor manier God nu zijn praedestinatie verwerkelijk, hoe Hij haar in den tijd doet intreden en ons bekend maakt, dan is Wormser's antwoord: door het verbond des HEEREN. „God heeft Zijne eeuwige praedestinatie, die tot Zijn majesteits-regt behoort, en een uitvloeisel is van Zijne eeuwige souvereiniteit, opdat wij aan haar op eene voor ons geschikte wijze vat zouden hebben, doen intreden in den tijd en in Zijne huishouding op deze wereld, door ons Zijn genadeverbond te schenken, opdat wij ons daaraan zouden vasthouden en alzoo tot onze personele praedestinatie zouden opklommen.

Het genadeverbond is de eenige voor ons menschen geschikte vorm, in welken de praedestinatie-leer tot ons komt, en door welken wij van onze personele verkiezing ter zaligheid kennis ontvingen.”.)

„Alleen door het genadeverbond heen, klimt men op tot de praedestinatie. Het eerste (als geopenbaard), is onze regel; de laatste (als verborgen) niet.”.)

En nu is het naar Gods duidelijke openbaring zóó, dat in het verbond des HEEREN door God zijn opgenomen „de geloovigen en hun zaad”.

Wanneer we nu in dit verband over „geloovigen” spreken, moeten we er weer op bedacht zijn, dat we niet een „absolute”, „boventijdelijke” kennis omtrent het al of niet geloovig-zijn der menschen bezitten, doch slechts een „tijdelijke”, „betrekkelijke”. De kerk heeft niet en mag ook niet streven naar een volstrekt zekere kennis omtrent het al of niet geloovig zijn harer leden. Wanneer zij spreekt over „geloovigen”, bedoelt zij daarmee de leden der gemeente. Zij spreekt dan niet over „ware” geloovigen! Zeker, de leden der kerk moeten dat wel zijn, maar zij weet terdege goed, dat lang niet

Is dit uiting van het verlangen huns harten naar het herstel der kerkelijke gemeenschap met ons „in den weg van waarheid en recht”, zooals ze zelf beweren?

B. HOLWERDA.

SUPPLETIEFONDS.

Voor het Suppletiefonds kwamen na 12 Juli '45 volgende giften in: gevonden collecte Cadoelen f 10,—; spreekbeurt Vleuten-de Meern f 253,—; H. J. M. te Gr. f 10,—; collecte Musselkanaal (na aftrek boekenfonds) f 117,62; N. N. te Gr. (door prof. D.) f 2,50; gedeelte collecte Spakenburg (voorts boekenfonds) f 11,55; idem Rozenburg (idem) f 100,—; idem Amersfoort (idem) f 203,47; door Ds D. v. D. f 25,—; door Da Brink f 10,—; P. O. te H. (deel v. gift) f 75,—; Mevr. A. v. d. K.—de V. te K. f 6,95; door Ds D. v. D. (van fam. H.) f 25,—; idem van N. N. f 33,70; collecte Zeist (gedeeltelijk) f 13,05; collecte Schildwolde f 280,50; idem Hattum f 103,19; idem IJsselmonde—Slikkerveer f 181,38; B. te R. f 2,50; restant collecte Zwolle f 78,—; idem Wapenveld f 35,80; collecte Pernis f 60,—; idem Leiden f 10,— + f 250,02; Ds v. d. H. f 10,—; collecte Heemse f 262,—; idem Den Haag West f 183,80; idem Luttich f 45,—; gevonden collecte IJsselmuiden f 25,—; door br. W. te K. f 2,—; collecte Zwijndrecht f 86,77; br. J. te ... bij Assen (overhandigd) f 20,—; collecte Enumatil f 200,13; E. V. te L. f 50,—; P. M. B. te H. f 20,—; A. J. S. te H. f 1,50; coll. Buitenpost (gedeeltelijk) f 50,—; B. te A. f 5,—; mej. V. L. na rectoraats-overdracht f 10,— collecte Hoogkerk f 144,50; ingekomen bij Stichting Opleiding f 25,— (van haar ontvangen 15 Febr. '46).

Volgende week verder.

K. S.

ZENDING EN EVANGELISATIE

VERSLAG VAN EEN REIS NAAR SOEMBA.

VL

Van 28 November tot 6 December heb ik in gezelschap van goeroe Stephanus Hawoe een tocht naar het binnenland gemaakt om zooveel mogelijk alle gemeenten en kringen te bezoeken. Elken dag, behalve Zondag, hebben we daartoe eenige tientallen kilometers te paard afgelegd, den laatsten dag zelfs 60 kilometer. Behalve twee paarden voor onszelf hadden we ook altijd twee paarden voor het vervoer van mijn bagage. Die laatste twee paarden werden bereiden door twee Soembanezen, die tegelijk met de paarden gehuurd werden. Telkens nadat we onze bestemming bereikt hadden, keerden die twee Soembanezen met de vier paarden terug naar de plaats waar we vandaan gekomen waren, soms nog denzelfden dag. Iedereen dag moesten we dus nieuwe paarden en geleiders huren. Den eersten en den laatsten dag hebben we ook nog onderweg versche paarden gehuurd om den tocht voort te zetten. In totaal hebben we dus op onze tocht een kleine veertig paarden gebruikt. In het algemeen heb ik groot respect gekregen voor de prestaties van de Soembaneese paarden. Toch heb ik gemerkt, dat er groot verschil is tusschen het eene

alle geloovigen „ware” geloovigen zijn. Natuurlijk beweert ze zoo sprekend niet, dat „dus” ook ongeloovigen wel lid van de kerk van Christus mogen zijn! Geen sprake van. Met evenveel kracht als zij zegt, dat niet alle leden „ware geloovigen” zijn, houdt zij vast en vol, dat zij dat zeer zeker moeten zijn. „De vaderen waren niet dwaas genoeg, om een genadeverbond te belijden en te bedienen voor ongeloovigen; en aan de andere kant niet onnoozel genoeg, om zich in te beelden, dat bij allen, die hunne kinderen ten doop aanboden, een levend geloof in den Drieëenigen Verbondsgod aanwezig was. En nogtans, iets minder dan dit laatste was bij hen tot zaligheid niet voldoende. Zij gaven aan geen gedoopte een vrijbrief om ongeloovig en onbekeerd te zijn.”.)

In dit gedachtenklimaat levend schrijft Wormser: „Al de christenen staan met God in het eeuwig verbond der genade, waarvan hun doop een zegen en ongetwijfeld getuigenis is. Dit verbond heeft, (in onderscheiding van de praedestinatie), twee deelen. Het eerste deel, dat de verzekeringen van Gods zijde bevat, wankelt nooit; het tweede deel, dat de verplichtingen van den mensch insluit, wordt uit den aard der zaak altoos gebrekkig, en door velen gansch niet, onderhouden.

Bij de regering der Kerk zijn dus allen geloovigen, die betoonen op het genadeverbond prijs te stellen; de regering der kerk kan niet beoordeelen in hoe verre men van de voorregten des verbonds waarlijk met het hart gebruik maakt. Ook kan het volgende oogenblik reeds den bondeling gebruik doen maken van de voorregten, die hij jarenlang verwaarloosde. Dit zien wij in het voorbeeld van den verloren zoon. Na een gruwelijk leven herinnert hij zich eensklaps, dat hij een Vader heeft, die, niettegenstaande zijn diepe afwijkingen en of-

paard en het andere. Bij mijzelf heb ik dan ook de opmerking gemaakt, dat, wanneer ik op Soemba woonde en veel zou moeten reizen en trekken, ik dan niet afhankelijk zou willen zijn van huurpaarden, maar dan zeker een paar paarden in eigendom zou willen hebben. Ik vertel dit, omdat van de zijde der andere zendingsarbeiders er de Goossens wel een verwijt van gemaakt is, dat hij handel dreef in paarden. Blijkbaar uit dezelfde overwegingen, als bij mij gerezen waren, bezat ds G. eenige paarden in eigendom voor eigen gebruik. En de veulens, die geboren werden, verkocht hij, hetgeen aanleiding werd voor het genoemde verwijt.

Maar al was het eene paard wat gemakkelijker in het berijden dan het andere, toch hebben we niet veel last ondervonden. Alleen op den eersten dag hadden we nog al ernstigen tegenslag. Het begon 's morgens vroeg al, toen er slechts drie paarden voorgebracht werden in plaats van vijf, zooals ik aan den radja, paardeneigenaar, gevraagd had. Want njarah S. Hawoe zou immers mee gaan en zij moest dus ook een paard hebben. Toen er echter maar drie kwamen heb ik een boodschap gestuurd om nog twee paarden te vragen. Nadat we nog ruim een uur gewacht hadden, kwam er eindelijk nog een viervoeter bij. We besloten toen maar op weg te gaan. De njarah zou dan maar bij haar man achterop het paard gaan zitten. Dat zou best gegaan zijn, als we maar gezonde, sterke paarden gekregen hadden. Dat was helaas niet het geval. In den Japanschen tijd is n.l. de paardenstapel zeer achteruit gegaan, zoowel in kwaliteit als in kwantiteit, doordat de Japanners de paarden dikwijls zonder voldoende voedsel ver boven hun krachten lieten werken. Sterke paarden zijn dus schaarsch. En op dezen eersten dag had men ons al heel slechte paarden gegeven. Dat bleek al toen we een uurtje onderweg waren. Ik kwam al gauw tot de conclusie, dat we op deze wijze nooit onze bestemming Maoemaroo, op een afstand van 37 kilometer van Melolo gelegen, zouden bereiken. Ik kreeg angst voor het welslagen van den tocht. Als dat iederen dag zoo gaan moest, zou er niets van terecht komen. Gelukkig is het meegevallen. Alleen zijn we dien eersten dag wat laat op onze bestemming gekomen. In den eersten kampong, dien we onderweg passeerden, zijn we afgestapt en daar hebben we aan de bewoners andere paarden gevraagd. Gelukkig was men in staat en bereid aan ons verzoek te voldoen. Daar waren echter verscheidene uren mee gemeeld. Want op Soemba loopen de paarden, die niet in gebruik zijn, vrij rond in de vlakke, soms uren verwijderd van het huis van den eigenaar. Gewoonlijk staan bij het huis van den eigenaar een paar dieren vastgebonden, die gebruikt worden om andere paarden op te vangen naar mate men ze nodig heeft. Eindelijk echter konden we onze tocht op versche paarden vervolgen en verder is alles vlot verlopen. Maar het late vertrek en het oponthoud was oorzaak, dat we niet 's middags tegen één uur, maar eerst half vijf in Maoemaroo

AAN DE LEZERS.

Wegens plaatsgebrek moesten deze week wederom verschillende rubrieken en artikelen overstaan, zelfs „Uit de Schrift” en „Kerkelijk leven”: Zelfstandig optreden in de Politiek, XII. REDACTIE.

schoon hij hem langen tijd vergat, zijn Vader gebleven was. Hij besluit tot Hem te gaan als tot zijn Vader, en hem als Vader toe te spreken, en deed dit niet te vergeefs.

Maar geloovigen inderdaad en in waarheid zijn dus alleen zij, die waarlijk in het verbond wandelen, en volgens het tweede deel van dat verbond, van het eerste deel gebruik maken.

Uit hoofde van dit onbekrompen en tevens positief geloovig standpunt der kerk, waardoor zij allen wil omvatten die de oogen naar den Heer rigten, maar tevens aandringt op waarachtige wedergeboorte, kon de Apostel PAULUS aan de kerk te Corinthen schrijven als: aan de gemeente Gods te Corinthen, aan de geheiligden in CHRISTUS JEZUS, aan de geroepen heiligen; en haar tegelijk zeggen: „SOMMIGEN HEBBEN DE KENNISSE GODS NIET! IK ZEGGE HET U TOT SCHAAMTSE”. (1 Cor. XV: 34.)

Die sommigen waren van de bron, waar de kennis Gods onfeilbaar te verkrijgen is. Er kwam dus geen onbestemd beklag, maar wel beschaaamd making wegens hunne traagheid en onverschilligheid aan te pas.

Daarom ook bedient de gereformeerde kerk den H. Doop aan de kleine kinderen der geloovigen, dat is, der christenen; en betuigt daarmede, niet dat zij met ongeloof voor geloof, en met goddeloosheid voor godzaligheid genoegzaam neemt, maar dat ieder christen een ware geloovige behoort te zijn, en dat het tegenovergestelde, een ongeloovige en onbekeerde christen te wezen, onnatuurlijk is. Zij erkent, dat ieder christen in verbondsbetrekking staat met God, maar laat het aan hemzelf over zich te beproeven, of hij in waarheid aan het tweede deel van het verbond voldoet.¹⁰⁾

Met „kloeke en frissche eenvoudigheid” hebben

¹⁰⁾ Idem, p. 94. ^{*)} Idem, p. 64.

^{*)} Idem, p. 64.

¹⁰⁾ Idem, p. 64/5.

aankwamen. Warm en hongerig, want sedert het ontbijt hadden we geen enkelen maaltijd meer gehad.

Nu zou njarah Hawoe haar kundigheden gaan vertoonen. Zij was immers speciaal meegegaan, om mijn maaltijden te bereiden. En zij heeft zich uitstekend van haar taak gekwet. Een deel van de vrouwen en meisjes, die zich ter begroeting verzameld hadden bij het huis van de Goossens, waar ik mijn intrek zou nemen, werden aan het werk gezet om te helpen en tenslotte werd mij een maal voorgezet, waarvoor een Hollandsche gastvrouw zich niet zou hebben behoeven te schamen. Wel werd het half acht voor ik mijn honger kon stillen, maar natuurlijk had njarah Hawoe, die ook warm en moe was, toen wij aankwamen, zich eerst even moeten verfrissen. En de andere vrouwen konden wel helpen met schoonmaken, vuur aanmaken, water koken e.d., maar de eigenlijke bereiding moest door de njarah geschieden.

Aan een behoorlijk gedekte tafel werd mij een menu voorgezet bestaande uit: kippensoep, rijst met kip en andere bijgerechten, chocoladepudding en vruchten. Het servies dat gebruikt werd, was afkomstig uit den inboedel van de Goossens. Goeroe Stephanus Hawoe en zijn echtgenoot hebben n.l. sedert het vertrek van de familie Goossens het huis bewaakt en den inboedel verzorgd. Ook hebben zij getracht de bezittingen van de familie Goossens uit de handen der Japanners te houden. Met de groote meubels is hen dat begrijpelijkerwijs niet gelukt, maar van het servies hebben zij verscheidene stukken kunnen redden. Toch zijn de Japanners er achter gekomen, dat de goeroe goederen van Nederlanders had verborgen en daarvoor heeft hij slagen en gevangenisstraf moeten verduren.

Ik zal nu niet verder mijn geheelen tocht van dag tot dag beschrijven, maar volstaan met eenige bijzonderheden. Om te beginnen heb ik verder geen gebruik gemaakt van de diensten van njarah Hawoe, hoe voortreffelijk zij ook voor mij gezorgd had. In de eerste plaats vreesde ik moeilijkheden met het huren der paarden en dan nemen de bezwaren toe met het aantal personen. Voorts wilde ik haar de vermoedenissen van den tocht besparen en besloot haar dus achter te laten in haar woonplaats Maoemaroë. Verder wilde ik den Soembanezen een Soembanees zijn. Soms sloop ik in een behoorlijk huis en had ik de beschikking over een tafel en een stoel. Maar ook heb ik wel overnacht in zeer primitieve hutten en moest ik de maaltijden op den vloer zittende gebruiken. Eenmaal heb ik mijn morgentollet moeten doen met een bakje water niet grooter dan een vingerkom. Maar overal heeft men zich uitgesloofd om mij te laten merken hoe zeer men de komst van een afgezant van de Kerken in Nederland op prijs stelde.

Overal waar ik kwam heb ik twee dingen kunnen constateeren: enerzijds groote armoede en anderzijds de begeerte om te volharden in het geloof en den dienst des Heeren, hetgeen ook daarin zich openbaarde, dat men poogde Heidenen tot het geloof te bewegen. Er waren ook tuchtgevallen, maar het feit, dat de tucht werd geëfend, bewijst dat de ouderlingen getrouw begeerden te zijn.

Op enkele plaatsen was de armoede zoo groot, dat sommige mannen en vooral vrouwen door volslagen gebrek aan kleding nooit de samenkomsten konden bijwonen. In de bijeenkomsten, die ter gelegenheid van

mijn bezoek belegd werden, zag ik verscheidene mannen en ook vrouwen, die letterlijk niets anders bezaten om hun schaamte te bedekken, dan een versleten stuk boombast, dat zij om de lendenen hadden. Uit de houding, die de vrouwen, waarover ik het hier heb, aannemen, bleek dat zij zich schaamden om met bloot bovenlijf te loopen. Zij scholen echter elkaar weg of hielden voortdurend de armen voor de borst gekruist. Op West-Soemba, evenals in andere deelen van Indië, zijn de vrouwen dat wel gewend en vertoonden zij zich zonder schroom met ontbloot bovenlijf in het openbaar, maar hier schaamden zij zich.

Helaas is van de uit Amerika naar Indië gezonden Roode-Kruiskleding, waarvan de uitdeeling hoofdzakelijk in handen geweest is van de synodale zendingsarbeiders, zoo goed als niets ten goede gekomen aan de leden van de vrijgemaakte kerken. Van al de plaatsen die ik bezocht, was er alleen in Mangili ook kleding aan vrijgemaakten uitgereikt. Maar daar had de uitdeeling plaatsgehad door een inspecteur van politie en een handelaar, die geen van beiden iets met de zending uitstaande hadden. Natuurlijk dragen deze ervaringen er niet toe bij om de verstandhouding tusschen vrijgemaakten en synodalen te verbeteren. Tot eer van de leden der synodale gemeente te Baing moet ik er bijvoegen, dat daar na de uitdeeling door den synodalen goeroe, eenige vrijgemaakte leden enkele kledingstukken ontvangen hebben van synodale leden, die meer ontvangen hadden, dan zij oogenblikkelijk noodig hadden. De Toornvliet heeft in „De Strijdende Kerk” ook over deze kledinguitdeeling geschreven. In de beschrijving van mijn onderhoud met de synodale zendingsarbeiders hoop ik daarop nader in te gaan.

Op verschillende plaatsen zijn de bijeenkomsten ook bijgewoond door een aantal synodale goeroe's en gewone leden. Verscheidene malen werd ik door hen geraadpleegd over de vrijmaking, terwijl ook een enkele maal mijn oordeel gevraagd werd omtrent het optreden van de Lambooy in tuchtzaken. Het bleek, dat er ook op Soemba, net als in Nederland, bezwaarden zijn, die zich niet vrijmaken.

Middellandsche Zee
a.b. m.s. „Sloterdijk”.

C. C. DE VRIES.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN

EEN CADEAU VOOR SOEKARNO VAN DE PARTIJ VAN DEN ARBEID.

In het „Algemeen Indisch Dagblad De Preangerbode”, stond dit bericht:

Geschenk van de P. v. d. A. voor Soekarno.

Vandaag heeft president Soekarno een geschenk van de Nederlandse Partij van de Arbeid ontvangen, bestaande uit drie politieke boeken van bekende Nederlandse auteurs. Het geschenk is overhandigd door de heer F. J. Goedhart namens de P. v. d. A., die kortgeleden ook een boodschap aan de socialistische partijen in Indonesië heeft overgebracht, aldus een bericht van Antara.

Naar aanleiding daarvan schrijft een lezer ons:

het zal geen verschuiling zoeken in CHRISTUS, maar Hem verlaten.

Maar ook omgekeerd; wat zou het NOACH gebaat hebben, indien hij uit eigen beweging, en zonder de belofte van God, pogingen tot behoudenis en redding had in het werk gesteld om den algemeenen nood te ontgaan? Immers niets; ook de schoonste ark zou door den zondvloed verzwolgen zijn geworden.

Acht men het dan voor niets, dat God ons thans laat aankondigen: „de hemelen, die nu zijn, en de aarde, zijn door hetzelfde woord als een schat weggelegd, en worden ten vure bewaard tegen den dag des oordeels, en der vernedering der goddelooze menschen”, 2 Petr. III: 7?

Acht men het voor niets, dat God ons Zijnen Zoon tot eene verbodiging geeft om uit dien nood gered en behouden te worden, en dat Hij ons en onzen kinderen dit door den doop laat verzegelen en bekrachtigen?

Maar, zal men zeggen, indien wij niet gapraedestineerd zijn, dat baat het alles niets.

God plaatst u door den doop in de ark, die door het vuur niet verteerd of aangetast zal worden. Blijf in de ark, dan zijt gij gepraedestineerd; of loop er uit, dan zult gij vergaan, en het zal daardoor blijken dat gij niet gepraedestineerd waart.

Wat had NOACH, met betrekking tot den zondvloed, meer dan wij die gedoopt zijn, met betrekking tot het laatste oordeel? — Ja, misschien het geloof in Gods verzekeringen, waardoor hij naliet tegen te spreken, en waardoor hij den weg insloeg, dien God hem aanwees. Alleen door een geloofige onderhouding van het genadeverbond, komt men tot de zekerheid dat men gepraedestineerd is om aan het eeuwig verderf te ontsneden en de eeuwige heerlijkheid te beërven”.¹²⁾

Waarom dienen onze militairen in Indië?

Toen ik dit bericht las, gingen onwillekeurig mijn gedachten terug naar de bezettingsjaren. We konden een zelfde artikel vinden in de door de Nazi's besmette kranten, want in dien tijd gaf Hitler (de partij) aan Mussolini en soortgelijke Quislings ook cadeaux. Nu zijn die jaren voorbij en we zijn de Duitsers weer vergeten, evenwel is hun geest blijven hangen. Het nationaal-socialisme werd verbannen, maar is in anderen vorm gebleven, in het socialisme van de Partij van den Arbeid, dat in principe gelijk is aan dat wat Hitler ons bracht. Deze gebeurtenis kenmerkt de Partij van den Arbeid het best.

Ik wil het ook van een anderen kant belichten. Ginds in Djokja heeft de heer F. J. Goedhart namens de Partij van den Arbeid een geschenk aangeboden. De Partij, die vele leden telt onder de Nederlandsche gezinnen. Weten die leden, dat hun vaders en broers aan het front staan en dagelijks door hun mede-collega-socialist beschoten worden en bij gevangennamen uitgeplunderd en vermoord worden? Ik zie de graven van hen, die gevallen zijn voor de Vaderlandsche zaak in Indië. Ik vraag: „Zijn zij voor niets gevallen?” „Ja”, is mijn antwoord, want ze zijn verraden door hun eigen vaderlanders, die door een geschenk hun vriendschap betoonen aan hem, die de dood van onze jongens op zijn geweten heeft. Dit alles moet ons beangstigen. Laten wij God bidden, dat Hij spoedig de oogen opene van Nederland voor het te laat is.

Kpl. 1e kl. C. M. MACKENBACH, Bandoeng.

UIT DE BUTENLANDSCHE KERKEN

UIT AMERIKA, XIV.

Gereformeerd Amerika heeft groote belangstelling voor de „Youth for Christ”-beweging in Nederland.

In een dagblad, dat in een bijna uitsluitend hollandsche omgeving verschijnt, „The Sioux Center”, stond dezer dagen te lezen, dat Rev. Spencer De Jong, die de Youth for Christ-beweging naar Nederland overbracht met zijn team, „de boodschap des hells bracht aan 56000 personen in 42 vergaderingen in 24 verschillende plaatsen van ons land en dat gedurende dezen tijd 3500 jonge menschen hun geloof in den Heere Jezus hebben beleiden. Een Nederlandsch comité heeft daar nu het werk overgenomen en 50 andere samenkomsten zijn al reeds weer in voorbereiding”.

Het is geen wonder, dat menige Amerikaan van nederlandsche afkomst mij gevraagd heeft wat er eigenlijk in Nederland gaande is. Men vindt zoolets in Amerika heel gewoon, maar dat dit Amerikaanse gewas op nederlandschen bodem groeien wil, brengt deze menschen aan het denken. Is er iets veranderd in het oude vaderland? Krijgt men daar ook al Amerikaanse allures? Hoe zit dat? Men is vaak ook in de war gebracht door wat The Banner, het blad van de Chr. Ref. Church overnam van de hand van Ds Barkey Wolf, (31 Jan. '47). The Banner schreef toen: „Lezers van The Banner, die gehoord hebben en gelezen van de discussies vóór en tegen deze beweging, zullen zich interesseeren wat Ds Barkey Wolf, predikant van de Gereformeerde kerk van Den Haag over de Youth for Christ-beweging te zeggen heeft. Menige Banner-lezer zal zich het bezoek herinneren, dat Ds Wolf laatsleden lente in Amerika bracht. Schrijvende voor de Church Herald, een paar maanden geleden,

uit heel deze visie op verbond en verkiezing, uit deze bewuste afwijzing van dit streven naar absolute, bovenijdelijke kennis, vloeit eigenlijk vanzelf voort, dat Wormser er niet van weten wil de kinderen der geloovigen voor wedergeboren te houden! Wel kon hij er in toestemmen ze voor uitverkorenen te houden. Waarbij wij dan niet moeten vergeten, dat hij nooit over een abstracte verkiezingsidee, doch, in dit verband, alleen over de concrete in den tijd ingrijpende, en met de opneming in het verbond aanvangende, feitelijke uitverkiezingsactiviteit spreekt.

En zoo schrijft Wormser dat de kerk met het „in-Christus-geheiligd-zijn” der kinderen belijdt, „dat wij onze kinderen van hunne geboorte af, niet voor wedergeboren en geestelijk levenden, maar (!!) voor kinderen der beloften, voor uitverkorenen, voor gerekenden in CHRISTUS houden, zolang wij het tegenovergestelde niet duidelijk zien of kunnen zien. Daarom moeten wij ook, wanneer zij in hunne kindsheid door den Heere uit dit leven geroepen worden, aan hunne verkiezing en zaligheid niet twijfelen, naardemaal wij over den wil Gods uit Zijn Woord hebben te oordeelen, hetwelk getuigt dat de kinderen der geloovigen heilig zijn; voorzeker niet van nature, maar door de weldaad des genadigen verbonds, in hetwelk zij met de ouderen begrepen zijn. (Leerr. v. Dordr. Hoofd. I, art. 17).¹³⁾

Dit is de boodschap van Wormser over de geheimnissen van verbond, belofte en doop.

Och, dat men naar hem was blijven hooren!

C. V.

¹²⁾ Bijdrage, p. 33.

(Vanwege de vacantie staken we deze serie godvriende enkele weken.)

¹¹⁾ Idem, p. 64.

¹²⁾ Idem, p. 91/3.